

Varietats

● Joan Manuel Serrat ha estat contractat per la Cadena SER per tal de fer de comentarista durant la present edició del *Tour de França*.

● Mario Alberto Kempes va guanyar al seu últim any com a jugador valencianista vora 38 milions de pessetes, dels quals 22 corresponien a la fitxa. Pagar-li, per tal de fer-ne efectiva la baixa. Tot un avalot per al València.

● En les negociacions per tal de traspasar Diego Armando Maradona del Barça al Napoli actuà com a representant de l'equip italià Ricardo Fruica, un intermediari argentí fincat a València.

● Josep Palacios, president de l'Alzira, ja prepara el seu assalt a la presidència de la Federació Valenciana de Futbol. En principi, compta amb el suport de gairebé tots els equips valencians de segona i tercera, encara que se sospita que el València C. F. li negarà el seu ajut.

● Cert ex-directiu valencianista guarda en un calaix un dossier amb detalls de la gestió presidencial de José Ramos Costa, amb especial referència als aspectes econòmics i determinades actuacions del gerent, Salvador Gomar.

● El valencianista Urruti es casarà a l'Argentina un d'aquests dies; quan torne a la nostra ciutat portarà, diuen, la companyia d'Amuchástegui, jugador que ha demostrat repetidament el seu interès per jugar al València.

Adéu, Mario, «que te vaya lindo»

La República de Jorge Videla va conèixer l'única glòria de la dictadura amb els gols de Marito, al Mundial del 1978, quan, amb la victòria futbolística davant les democràcies europees, el govern dels *milicos* semblava afermar-se. Poc més de vint anys tenia el xicot que, sense voler-ho, ni tan sols sabent-ho, donava amb el peu un bon colp de mà al govern de Videla, representat en les qüestions futbolístiques per l'almirall Lacoste.

El mateix Mario Kempes, que ara deixa el València CF amb l'esquena torta i les cames cansades, diu sovint que aquell Mundial el va desfer, ja que es va trobar de seguida sense cap mena de descans i li sobrevingueren totes les lesions del món. Malgrat tot això, malgrat els seus de-

fensors i detractors, Kempes ha estat —junt a Wilkes— el millor estranger que ha jugat al camp de Mestalla. Kempes és la història del València. Des dels errors monumentals de la seua presentació estiuenca amb els colors blancs, fins als seus tristos últims partits, passant per dies de triomf, com la final de Copa enfront del Madrid, les eliminacions coperes i recoperes del Barcelona, i els títols europeus. Kempes ha marxat de València. Queda el seu record, unit al de jugadors com Asensi, Puchades, Mañó, Mestre, Guillot o Claramunt, posant, com cadascun d'aquests, un accent especial al comiat.

Un altre equip serà ara el seu equip, però sempre Marito guardarà el record de l'íntima olor de la gespa de Mestalla i el seu públic

sols somniará un jove espigat, indefectiblement recte i directe, fletxat cap a la porta.

I és que, des de ben menut, Marito ja estava ficat en això del futbol. I, al camp, se li nota. Al seu poble, això del futbol era cosa nacional, no debades una patent de 1926 fa testimoni que l'actual baló de jugar a futbol (cosit per dins i amb bufeta) es va inventar a la seua ciutat de Belle Ville, a la província de Còrdova, on el seu pare ja era futbolista.

Kempes s'allunya, com s'allunya Manolo Botubot, tan heterodox jugant com ortodox professionalment; igual com Manzanedo i la seua titularitat mai trobada. També, igual com s'allunyaren Pablo o l'efimer èxit escocés, Gálvez, que se'n va sense haver vingut, i Iglesias, que ja ha estat tornat...